

Dobrý večer,

za třídu 9. A Vás vítáme na našem závěrečném plese.

Dnes jsme se tady sešli, abychom zakončili jednu důležitou etapu našeho života. Ta začala v šesté třídě na začátku září 2013. Naše první seznámení proběhlo v Roštíně na Kamínce a od té doby držíme partu. Šestá třída uplynula radostně a už tu byla sedmička.

V sedmé třídě nás naše paní učitelka třídní naučila, že nemáme sčítat hrušky s jablkama. Ale asi nejvíc se nám do hlav zapsal lyžák, který byl nad očekávání skvělým zážitkem.

V osmé třídě jsme se pomalu začali zamýšlet nad tím, na jakou střední školu půjdeme. Naše šance na umístění měly zvýšit naše dobré známky, ale ne vše se vždycky dařilo. Jako zkušení osmáci jsme také dostali na starost děti z první třídy a ty nás vždycky dokázaly pobavit a rozesmát.

Pak následovala devátá třída. Všichni jsme byli nervózní z přijímaček. Chtěli bychom poděkovat nejen našim učitelům, ale i rodičům za to, že nás celou dobu povzbuzovali a drželi nad vodou. Nakonec jsme přijímačky zvládli levou zadní a všichni jsme se někam dostali.

A co jsme se vlastně za ty čtyři roky naučili? Že když máte průměr 1,2, tak Vám z toho učitel stejně může udělat trojku, nebo pokud chceme sestrojít nový trojúhelník, tak si ho můžeme pojmenovat: K, L, M, N. A co jsme se dozvěděli? Například, že neumíme opékat špekáčky a že bude ještě hůř.

Blížíme se ke konci. Chtěli bychom poděkovat všem vyučujícím, kteří nás ty 4 náročné roky učili. A největší dík patří naší třídní Gabči Zavadilové za to, že nás celou tu dobu pronásledovalo zelené kuřátko, za to, že jsme se naučili nenachytat se na špek a za to, že nás naučila používat slovní spojení „hlava mapa“ jak v mluvě, tak v praktickém životě.

A co říci na závěr? Doufáme, že nezůstaneme jen mlhavou vzpomínkou, ale že na nás budete vzpomínat rádi a s úsměvem a že se nevidíme naposledy. A proto neříkáme sbohem, ale na shledanou.